

Arrest

nr. 269 971 van 17 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 LAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2022 tot teruggrijping (bijlage 11)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2022 wordt verzoeker een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) gegeven.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 08 MAART 2022 om 12.45 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, werd door ondergetekende, J.N. (...)

de heer / mevrouw : naam T.N. voornaam P. H.

geboren op 16.04.1987 te Douala geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer xxxxxxxxxx

afkomstig uit Douala met SN369 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene legt een geldig nationaal paspoort van Kameroen en een Belgische verblijfstitel type D voor. Echter de Belgische verblijfstitel werd op 27.01.2022 gesupprimeerd. Betrokkene beschikt zodoende niet over een geldig grensoverschrijdend document.

(...)"

De terugdrijving is gepland op 19 maart 2022 om 11 uur 40.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de terugdrijving

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij wordt vastgehouden in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op een terugdrijving. De terugdrijving wordt, blijkens de gegevens van de verwerende partij, voorzien op 19 maart 2022.

Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In een enig middel betoogt verzoeker als volgt:

"Enig middel geput uit de schending van:

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- de artikelen 19 en 62 Vw ;
- artikel 39 van het KB van 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel alsook het hoorrecht.

Verzoeker verblijft sinds 2008 in België, met andere woorden reeds 14 jaar en dit, steeds in regulier verblijf.

In het academisch jaar 2016-2017 behaalde hij een bachelor verpleegkunde aan de « Haute-école provinciale du Condorcet du Hainaut » te Charleroi.

In maart 2018 begon hij als verpleger van « klasse A » te werken voor het OCMW te Charleroi met een contract van onbepaalde duur.

In maart 2020 werd hij aangeworven bij het Rusthuis Résidence « Aurore » te Gilly (Charleroi) met een vervangingscontract. Dit was op het moment dat de COVID-19 pandemie haar opkomst deed. Verzoeker heeft in die maanden heel zwaar moeten werken en dit heeft bij hem sporen nagelaten. In maart 2021 werd zijn contract beëindigd omdat de persoon die hij verving terugkeerde en haar functie terug innam.

Verzoeker besloot om naar Kameroen te reizen om er op adem te komen. Hij verliet het Belgisch grondgebied op 10.04.2021. Oorspronkelijk ging hij er slechts een paar maanden verblijven, maar bleef uiteindelijk veel langer, doch minder dan één jaar (hij werd immers bij terugkomst op 8.03.2022 tegengehouden te Brussel-Nationaal).

Verzoeker heeft sterke bindingen in België. Hij heeft hier meerdere jaren gestudeerd en gewerkt. Ondertussen berust het hele centrum van zijn belangen in ons land.

Een verblijf van minder dan één jaar in het buitenland verandert hier niets aan.

De jongere broer van verzoeker, namelijk, de heer R. N. N., woont eveneens in België (te ...).

Verzoeker zou al deze elementen hebben kunnen uitzetten indien verwerende partij hem gehoord zou hebben alvorens tot het nemen van de bestreden beslissing over te gaan.

Op 13.12.2019 werd hij in het bezit gesteld van een D-kaart, die geldig was tot 13.12.2024. Het is dan ook te goeder trouw dat hij ervan uitging dat hij zonder problemen terug kon keren naar België.

De bestreden beslissing vormt dan ook een buitenproportionele inmenging in zijn privéleven dat gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM dat als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu werd er door verwerende partij geen enkele afweging gemaakt tussen het privéleven van verzoeker en “het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”, zodat er geen enkele motivering is die een dergelijke schending kan verantwoorden.

Daar waar artikel 19, § 1 Vw bepaalt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende één jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk.

Het laatste alinea van dit paragraaf bepaalt voorts dat de toelating om het Rijk terug binnen te komen hem slechts mag worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

Artikel 39 §1 van het KB van 8.10.1981 bepaalt dat:

“De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, (§ 1.) eerste lid van de wet), wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.”

Uw Raad heeft in een gelijkaardig geval (arrest RVV 264 217 van 24.11.2021) reeds als volgt besloten: “Zoals de verzoekende partij aanvoert, stelt artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling die in het bezit is van een geldige verblijfskaart en het land verlaat, gedurende een jaar recht op terugkeer heeft. Daartoe moet – conform artikel 39, § 1 van het vreemdelingenbesluit – de vreemdeling op het moment van zijn terugkeer in bezit zijn van een geldige verblijfstitel, wat in casu het geval is, en moet hij zich binnen de vijftien dagen aanbieden bij de gemeentelijke diensten van zijn verblijfplaats wanneer hij langer dan drie maanden afwezig is geweest.

De loutere vaststelling dat verzoekende partij werd afgevoerd van het vreemdelingenregister impliceert, in casu, aldus niet dat haar recht op verblijf is verloren gegaan of dat zij geen houder zou zijn van een geldige verblijfskaart in de zin van artikel 19 van de vreemdelingenwet. De verblijfskaart waarover verzoekende partij beschikt werd haar – nu het tegendeel niet bewezen is – rechtsgeldig afgegeven, er blijkt niet dat het onderliggende verblijfsrecht (negotium) niet langer bestaat of dat de geldigheidsduur van deze kaart is verstreken. Er kan derhalve op het eerste gezicht dan ook niet zonder meer worden geoordeeld dat verzoekende partij niet zou beschikken over de vereiste binnenkomstdocumenten.” Deze redenering moet mutatis mutandis worden toegepast in de voor u liggende zaak.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411,

RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Door geen rekening te houden met het gegeven dat verzoeker minder dan één jaar afwezig was geweest van het grondgebied en aldus een recht op terugkeer had, heeft verwerende partij de in huidig middel opgesomde artikelen alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van goed bestuur geschonden, en daarnaast een manifeste appreciatiefout begaan.”

2.2.1. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt :

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 19 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Hij betoogt in 2019 het bezit te zijn gesteld van een D-kaart, geldig tot 13.12.2024, waardoor hij er ter goeder trouw van uitging dat hij zonder problemen terug naar België kon keren. Hij stelt dat er geen enkele afweging werd gemaakt tussen zijn privéleven en het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Hij verwijst naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet om aan te tonen dat hij gedurende een jaar echt op terugkeer heeft in het Rijk en dat het recht op terugkeer hem slechts geweigerd mag worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf niet heeft nageleefd. Hij verwijst naar artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit om te stellen dat hij over 15 dagen beschikt op zich bij terugkeer bij het gemeentebestuur aan te melden als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het gehoorverslag van 09.03.2022 blijkt dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat zijn verblijfskaart gesupprimeerd was en hij ambtshalve was geschrapt. Hij was er zich aldus bewust van dat zijn verblijfskaart niet meer geldig was en hij dus niet meer over een geldig binnenkomstdocument beschikte.

Hij toont verder niet aan voldaan te hebben op de hem rustende zorgvuldigheidsplicht door vanuit Kameroen, contact te hebben opgenomen met het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om te zien op welke manier hij desondanks het Rijk kon binnenkomen.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij vóór zijn vertrek naar Kameroen of tijdens zijn verblijf in Kameroen, het gemeentebestuur op de hoogte gebracht zou hebben van zijn vertrek naar zijn land van herkomst (artikel 39 §2 van het Vreemdelingenbesluit).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 3, eerste lid 1° en 2° omdat verzoeker werd aangetroffen in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Zoals supra aangehaald werd verzoeker, blijkens het rijksregister afgevoerd van ambtswege en werd zijn verblijfskaart gesupprimeerd.

Artikel 39 §7 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Op grond van de informatie uit het rijksregister kon de grenspolitie niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet in het bezit was van een visumvervangend document voor binnenkomst op het Schengen-grondgebied.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Reden van de beslissing: Betrokkene legt een geldig nationaal paspoort van Kameroen en een Belgische verblijfstitel type D voor. Echter de Belgische verblijfstitel werd op 27.01.2022 gesupprimeerd. Betrokkene beschikt zodoende niet over een geldig grensoverschrijdend document.”

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op personen die geen houder zijn van de vereiste documenten, wat hier het geval is. Verzoeker kon weliswaar een D-kaart voorleggen, maar deze kaart staat “gesupprimeerd”.

De bestreden beslissing werd dus genomen op grond van een correcte voorstelling van feiten.

Waar verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat hij verklaard heeft geen minderjarige kinderen, partner of een duurzame relatie in België te hebben.

Waar hij verwijst naar zijn in België verblijvende broer, toont verzoeker niet aan tot het kerngezin van zijn broer te behoren of van hem afhankelijk te zijn of dat hij een financiële en affectieve band onderhoudt met zijn broer.

Waar hij verwijst naar het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).). Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. (RvV 12 juli 2013, nr. 106.688)

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker een schending van het hoorrecht aanvoert blijkt uit het administratief dossier dat hij tot tweemaal toe, in het Frans werd gehoord en ondervraagd. De door verzoeker voorgehouden schending van het hoorrecht kan dan ook niet weerhouden worden.

Een scheending van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.2.2. Verzoeker wijst op de artikelen 19 van de vreemdelingenwet en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Hij wijst erop dat hij in bezit was van een geldig paspoort van Kameroen en een Belgische verblijfskaart die geldig was tot 13 december 2024. Hij heeft het Belgische grondgebied verlaten op 10 april 2021 en keerde terug op 8 maart 2022. Hij heeft België aldus gedurende minder dan een jaar verlaten. Verzoeker stelt dat hij sterke bindingen heeft met België, waar hij meerdere jaren heeft gestudeerd en gewerkt. Een jongere broer woont eveneens in België.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.2.4. Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad in het bezit was van een geldige verblijfskaart, meer bepaald een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Deze kaart werd hem afgeleverd in Charleroi op 13 december 2019 en was geldig tot 13 december 2024. Op 27 januari 2022 blijkt deze kaart te zijn gesupprimeerd.

Artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk. Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten. Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.”

Artikel 19, § 2 van de vreemdelingenwet luidt:

“De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, (§ 1,) eerste lid van de wet), wil genieten, moet - bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is; - zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest. [...]”

2.2.5. Uit artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling, die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar een recht op terugkeer in het Rijk heeft. Deze bepaling impliceert dat de vreemdeling die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig is zich, in beginsel, niet meer op een eerder erkend recht op verblijf kan beroepen om naar België terug te keren. Een eerder erkend recht op verblijf kan dus, ook zonder formele beslissing, tenietgaan door een langdurige afwezigheid uit het Rijk.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel niet dat verzoeker langer dan één jaar uit het Rijk afwezig zou zijn geweest. Uit het verslag van de grenspolitie van 8 maart 2022 blijkt immers dat verzoeker België heeft verlaten op 10 april 2021 en is teruggekeerd op 8 maart 2022. Bijgevolg heeft verzoeker België niet langer dan een jaar verlaten. Nu verzoeker op 8 maart 2022 is teruggekeerd naar België, blijkt niet dat hij langer dan een jaar afwezig is geweest. Zoals verzoeker aanvoert, stelt artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling die in het bezit is van een geldige verblijfskaart en het land verlaat, gedurende een jaar recht op terugkeer heeft. Daartoe moet – conform artikel 39, § 1 van het Vreemdelingenbesluit – de vreemdeling op het moment van zijn terugkeer in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel, wat in casu het geval is, en moet hij zich binnen de vijftien dagen aanbieden bij de gemeentelijke diensten van zijn verblijfplaats wanneer hij langer dan drie maanden afwezig is geweest. De loutere vaststelling dat verzoeker werd afgevoerd van het vreemdelingenregister impliceert aldus niet dat zijn recht op verblijf is verloren gegaan of dat hij geen houder zou zijn van een geldige verblijfskaart in de zin van artikel 19 van de Vreemdelingenwet. De verblijfskaart waarover verzoeker beschikt werd hem – nu het tegendeel niet is bewezen – rechtsgeldig afgegeven; er blijkt niet dat het onderliggende verblijfsrecht niet langer bestaat of dat de geldigheidsduur van deze kaart is verstreken. Er kan derhalve op het eerste gezicht niet zonder meer worden geoordeeld dat verzoeker niet zou beschikken over de vereiste binnenkomstdocumenten.

2.2.6. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de vaststellingen van de grenspolitie inzake de supprimeering van de verblijfskaart en stelt zij dat verzoeker daardoor niet langer beschikt over een grensoverschrijdend document. Zoals hoger reeds gesteld, kan deze redenering op het eerste gezicht niet worden gevolgd.

2.2.7. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker op het eerste gezicht aan dat het motief dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of geldige machtiging tot verblijf het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is prima facie in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Verzoeker betoogt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM aangezien hij al 14 jaar in België woont en hij zijn belangen hier heeft. Bovendien kan hij, door toedoen van de vasthouding, er niet toe komen om zijn aanvraag overeenkomstig artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit in te dienen bij de gemeente, waardoor hij zijn recht op terugkeer dreigt te verliezen.

2.3.2. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker sinds 2008 legaal in België verblijft en alhier heeft gestudeerd en gewerkt. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevinden.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoon een MHEN te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoeker haalt als MHEN een schending aan van artikel 8 EVRM. Echter, uit de bespreking van het middel blijkt dat hij die schending niet aannemelijk maakt. Er wordt geen MHEN aangetoond.”

De Raad stelt op het eerste gezicht vast dat in het administratief dossier geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat er geen sprake meer zou zijn van een beschermenswaardig privéleven in België. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 2008 in het bezit is van een verblijfsmachtiging en alhier heeft gestudeerd en gewerkt. Nu niet blijkt dat verzoeker meer dan een jaar afwezig is geweest uit het Rijk en gelet op zijn jarenlange reguliere verblijf, kan hij op het eerste gezicht ook worden gevolgd waar hij stelt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt en hij hier een privéleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, minstens toont de verwerende partij het tegendeel niet aan. Verzoeker kan ook worden gevolgd waar hij stelt dat hij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zijn recht op terugkeer dreigt te verliezen.

2.3.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.4. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2022 tot teruggrijping wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN